

V této práci se zabývám způsoby, kterými se členové hnutí Haré Kršna v České republice vztahují ke svým tělům a tělesnosti a k tělům a tělesnosti druhých. Na základě etnografických dat získaných v průběhu let 2001 - 2004 se pokouším především ukázat, jak zkušenosti, jednání a vědění členů hnutí Haré Kršna týkající se těla a tělesnosti jsou konstitutivní pro jejich posvátné já. Posvátným já, které považuji za teoretický konstrukt spíše než za empirickou realitu, označuji procesy orientace lidského aktéra ve světě, které mu umožňují vztahovat se k sobě samému i ke svému okolí tím způsobem, že postuluje existenci radikálně Jiného.

V 1. kapitole Od symbolů, sociálních struktur a osobností k tělům představuji čtenáři tři dominantní perspektivy, ze kterých je hnutí Haré Kršna nahlíženo v odborné literatuře. V této kapitole také ukazuji, jak se tyto tři dominantní perspektivy opírají o určité sociálně a humanitně vědní pojetí náboženství, které jim umožňují pokládat hnutí Haré Kršna za zřetelný a jasný projev náboženství obecně.

Ve 2. kapitole Od antropologie náboženství k antropologii (náboženského) ztělesňování se pokouším rozpracovat konceptuální rámec vědomého těla, který mi má na jedné straně umožnit vyhnout se problematickému pojmání hnutí Haré Kršna jako konkrétního projevu náboženství obecně, a na straně druhé pomoci lépe uchopit etnografický materiál, týkající se těla a tělesnosti u členů hnutí Haré Kršna.

Ve 3. kapitole O etnografii a medu čtenáři popisují určitá uzemnění, která se dotýkají konceptuálního rámce vědomého těla, rozpracovaného ve 2. kapitole. V této kapitole také dávám nahlédnout do své "etnografické dílny" - charakterizují procedury získávání etnografického materiálu, zmiňují proměnlivé trajektorie výzkumu (biografické i teoretické) a upozorňuji na praktické i etické okolnosti výzkumu.